

Bir sonbahar mevsimiydi. Ormanın derinliklerinde, yüksek ağaçların arasında, kuşların huzur veren türküleri eşliğinde gezinirken Nahit, sararan yaprakların nazlı nazlı düşüşü gözüne çarpıyor ve düşen her yaprak ona sanki ölüme teslimiyeti anlatıyordu...

Düşüne düşüne ağaçları, kuşları seyre dalan Nahit'in, attığı her adımda dükülmüş yaprakların ürpertici sesiyle içini tatlı bir korku sarıyordu.

Yüksek ağaçların arasından süzülen güneşin ışıkları birer kristal gibi gözlerini kamaştırıyor ve doğanın ilahi kudrete dayalı işleyişi onun hayranlığını arttıyordu...

Korku ve huzur içinde ormanda ilerlemeye devam ederken bir manzara gözlerine göründü ve kendini rüyada hissetti.

Asil bir at ve yanı başında genç ve güzel bir kadın duruyordu.

Genç kadında herhangi bir korku yoktu. Ormanın içinde bir peri masalı gibi duruyordu. Konuşmuyordu, fakat atıyla konuşur gibiydi.

Nahit genç kadına dikkatle baktı. Kadının gözleri hüzün bulutlarıyla doluydu, dokunsan sağanak sağanak hüzün yağacak gibiydi. Sanki bir şimşek, bir gök gürültüsü bekliyordu.

Nahit, düşünerek baktı genç kadına, yaklaşıp konuşmak istedi ama o cesareti bulamadı kendinde...

Uzaktan ama ilgiyle kadını seyre devam etti.

Genç kadının gözlerinden umarsız bakışlar saçılıyordu dört bir yana, sanki yaşamıyor, hissetmiyor, bütün hücreleri ölmüş gibiydi. Yaşamla bütün ilişkisi kesilmiş bir izlenim veriyordu.

"Bu genç ve güzel kadını öldüren sebep nedir acaba" diye düşünürken Nahit, birden bir ses duymaya başladı... Etrafa baktı. Kadından başka kimseler yoktu...

Sesi dikkatle dinlemeye başladı; "Ey sevgili arkadaşım söyler misin bana, ben kimim, neyim ?

Sadece beş dakikalık bir zevkin ürünü müyüm?" diyordu o ses.

Nahit, hayretle genç kadına baktı ve "ağzını bıçak açmayan bu kadın mı konuşuyor" diye düşünürken, inanılmaz bir şeye şahit oldu.

Kadının yüreği Nahit'e bakıyordu. Akıl ve kalp bütünlüğünden oluşmuş bu yürek Nahit'e hüzünlü bakıyor ve konuşmaya devam ediyor: "Burası ne kadar güzel böyle, insana huzur veriyor, her şey bütünüyle doğal, hiçbir şey kirlenmemiş burada, küf kokusu yok, burada cinayet yok, burada yalan yok, ruhsuzluk yok...

Hiç bir canlı diğerine zarar vermiyor... Kavga yok, gürültü yok... İnsanların yaşamadığı yerler hiç

bozulmuyor, savaşlar çıkmıyor, analar ağlamıyor, çocukların gözleri yağmur yüklü bulutlara

dönüşmüyor... Ey sevgili arkadaşım söyler misin bana ? Şehirler neden küf kokuyor, sokaklar neden

cesetlerle dolu ? Bu ölümsüz ölümler de neyin nesi ? Biz kimiz, neyiz, neden hayatı birbirimize yaşanmaz

hale getiriyoruz ?

Biz insanlar birbirimizi eksiltmekten başka ne yapıyoruz? Ölümlü bir hayatta ölmeyecekmişiz gibi yaşamak yanılgıların en büyüğü değil mi ?

Bizler, yanılgılarımızı doğru kabul ettiğimiz için yanılgıların denizinde boğulup gidiyoruz...

Sevgili arkadaşım söyle bana ben kimim ?” Dedi ve sustu o ses.

Nahit, birden yatağından fırladı, dehşetle etrafına baktı, ne bir ağaç, ne kuşların sesi ne de genç kadın ve at vardı ortada. Saate baktı. 03:17 yi gösteriyordu.

Usluca yatağına uzandı yeniden uyumaya çalıştı....